

NØVN

1 og 2 oyruni ruku.
1. apríl í **1973** søgdu vit tveimum
teimum minstu myntunum
farvæl.

??????????

TØKK

Vit takka hjartaliga fyri sýnda samkenslu,
tá elskaði maður mín og pápi okkara

Jógvan Lervig
Leirvík

andaðist og varð jarðaður.

Takk til tykkum, sum komu í heimið og
gjørdu mat og sum tóku tykkum so væl
av okkum, og tykkum, sum á ymsan hátt
hjálpstu okkum.

Ein serstøk tøkk til øll tykkum á Eysturoyar

Røktarheimið fyri ta stóru umsorgan, tit
vístu honum og okkum, ta tíðina hann búði
har. Takk Jens Magnus og Poul Jóhan fyri
troystarrik orð í kapellinum og Hebron,
og Magnus og Jóanes fyri vakra sangin.

Stóra tøkk til tann stóra skaran, sum
fylgdi honum seinasta teinin her á foldum,
tykkum sum stákaðust í Bygdarhúsinum,
og seinasta eigur manskórið úr Ebenezer
stóra tøkk fyri at tit komu og sungu fyri
okkum, tað fjálgaði lötuna.

Lív
Petur Asbjørn og John

TØKK

Hjartaliga takk fyri sýnda samkenslu,
tá kæri maður, pápi, verpápi, abbi
og langabbi okkara

Mourits Daniel Joensen
Vágur

andaðist og varð jarðaður.

Ein serstøk tøkk til tykkum, sum á ymiskan
hátt hjálptu til við jarðarferðina og ervið.

Tøkk til tykkum, sum sendu peningagávu
til Akurin. Tøkk til starvsfólkið á
Suðuroyar Sjúkrahúsi, sum vóru um hann
seinastu dagarnar.

Tøkk til tykkum øll, sum fylgdu honum til
hansara seinasta hvíldarstað.

Familjunnar vegna
Karin Elena

Føðingardagsheilsan til abba mín, Nikkel Nielsen

Góði abbi, hjartaliga tillukku við 90 ára degnum, og fyri at siga, sum tú so mangan hevur tikið til: 90 ár er ikki 90 dagar. Tað er tað so sanniliga heldur ikki, og er tað nakar, sum hevur uppiborið at verða hátíðarhildin, so er tað júst tú. Ongantið hevur tú gjørt nakað serligt burtur úr tær sjálvum, men tín inn-satsur gjøgnum lívið hevur so ongantið ligið eftir, hvørki á sjónum ella heima hjá ommu.

Stórir, óvanliga sterkur, raskur sum fáur, treystur. Soleiðis kenna fólk - ikki minst teir mongu menninir, sum tú hevur sigt við – teg best. Ikki sigur tað lítið, at tú gjøgnum alt títt virkna arbeiðslív - sum ikki var heilt stutt, 54 ár – hevur sigt við nøkrum av bestu skipunum, ið froyingar hava átt. Millum hesi eru Fiskanes, Kallsevi, Jóannes Patursson og ikki at gloyma gamla Norðborg, har tú endaði tína drúgvu fiskimannakarieru sum 69 ára gamal. At tú ikki legðist á land, fyrr enn tú nærur hevði rundað tey 70, fortelur bara, hvat treysti og ikki minst loyalitetur hevur búð og enn býr í tær.

Sum uppvaksandi smá-drongur hevur tað altíð verið stuttligt at fáa at vita, hvussu raskur og sterkur abbi mín hevur verið. Var tín styrki stór, var títt lítillætni ikki minni, tí aldrin hoyrði eg reypandi orð úr munni tínum. Men tað er einamest fólk, ið kenna teg, ið altíð hava róst tær.

Síðsta dømi um tað var, tá eg í fjørsummar var í Grønlandi saman við einum manni, ið hevði sigt við tær umborð á Norðborg. Hann hevði tvey skoðsmál um teg. Fyri tað fyrsta var tað tann øgiliga kropsliga styrkin, sum í tær búði. Sum hann segði, tá nótin skuldi hálast inn, hálaði tú heiltvína, meðan restin av manningini hálaði hina helvtina inn. Tað hevði ikki verið tespiligt, um øði kom í ein slíkan mann sum teg. Men tí hevur tað ongantið verið nakar

Abbi saman við Lindu og Kára

vandi fyri, tí sum maðurin í Grønlandi tók til, so vart tú eitt soverðið góðdýr, ið ongin kundi siga nakað ringt um. Væl kendur við sjólvívið tókst tú teir ungu til tín og lærði teir upp.

Hendingin við trolinum tolir eisini at forteljast: Trolíð fór so mikið illa, at skiparin sá ikki annað at gera enn at sigla til lands og keypa nýtt trol. Men við tínum framúrskarandi sjómansskapi bjóðaði tú teg til at hyggja eftir tí, og metti tú, at trolíð enn stóð til at bjarga. Sjálvboðin sat tú so alla náttina og bøtti trolíð við tí úrsliti, at fleiri dagars fiskiveiða var bjargað til stóra gleði fyri manning, skipara og reiðara. Soleiðis ert tú bara, tekur teg sjálvan í aðru rekkju, um tú metir, at tú fært hjálpt øðrum kring teg.

Sum barn kann eg ikki koma í tankar um nakað, ið var betri enn at fara norður til Eiðis at vitja ommu og teg. At koma frá Havnini av og so at vitja tykkum var sum at koma inn í ein annan heim: Inn í fjósið at geva seyðinum, út í Kollsbyrg eftir hoyggi, oman á keiina at fiska við bambustráðuni. Ikki er at

gloyma hvørt summar, tá vit hoyggjaðu í góðveðrinum úti í Kollsbyrg, meðan vit øll hugnaðu okkum saman. Tú og Óla Karl við liggjanum og vit onnur rakaðu, vendu, hongdu í turkiløg o.s.fr. Saman við systkjum og systkinabørnum havi eg sjálvur nokk mest spælt: Fangaðu marsflugur, bygdu demningar og hálaðu hoyposarnar oman og niðan, meðan onkur okkara sat í. Men eitt var yvir øllum øðrum, og tað kann eg nokk við vissu siga fyri øll tíni 18 abbabørn: At sleppa at klúgva upp í hoylðuna í hoyggjshúsinum. Tað var heilt einanstandandi. Tá helt eg, at lívið var fullkomið, tá man bara slapp at detta niður í hoyggið, anda tann rama luktin av turra hoygginum, meðan man hoyrði tey vaksnu arbeiða uttanfyri. Slíkar løtur fari eg aldrin at gloyma.

Í 1996 hendi so tað, sum rykti alt undan okkum og endavendi øllum: Omma fekk ein blóðpropp í heilan, sum lammaði alla hennara vinstru síðu við tí úrsliti, at hon ongantið kom at ganga aftur. Hetta var serstakliga hart fyri ommu, júst fylt 70 ár og frá altíð at vera í gongd við

okkurt til at sita fullkomiliga lammað í einum rullistóli. Frá at hava verið røsk og sjálvstøðug sum fá til at vera umgyrd av heimahjálpum og sjúkrasysturum. Men var hetta hart fyri ommu, hevur tað ikki verið minni hart fyri teg. Góði abbi, at finna ein mann, sum hevur verið konu síni ein slíkur stuðul sum tú, skal man leita leingi eftir. Ongantið hesi 15 árin omma var sjúk, hoyrdist eitt gremjandi orð. Stillsliga umlegði tú títt lív, so omma skuldi hava tað sum best. Tær mongu, mongu ferðirnar tú ert farin upp at venda ommu um næturnar, hjálpt henni á wc, gjørt henni morgunmat. Ja abbi, tú gjørdi alt, og altíð var tað ommusa besta, ið lá tær fremst í huga. Tað kunnu vit sum familja bara hjartaliga fegnast yvir, og veit eg, at omma hevði ikki kunnað ynskt sær ein betri mann enn teg.

Góði abbi, enn eina ferð hjartaliga tillukku við 90 ára degnum. Eg gleði meg til sunnudagin at hátíðarhalda dagin saman við tær, tí eitt er vist, ein betri abba í allari verðini hevði eg ikki kunnað ynskt mær.

Óli Jákup